

Τὴ ζωὴ σου πρὸ παντὸς τὴ ζωὴ σου
Θὰ σοῦ ἀρέσουν οἱ καταραμένοι ποιηταὶ
Θὰ χαρίσης τὸ σκυλλάκι σου πού δὲ μοῦ ἄρεσε ποτὲς
Θὰ πάρης μιὰ μαύρη γάτα
Θὰ βαριέσαι
Μιὰ ἀπέραντη σκιά
Μιὰ ἀπέραντη σιωπὴ
Μιὰ ἀπέραντη κούραση

Μιὰ μέρα ἄξαφνα θὰ μὲ θυμηθῆς
Θὰ μοῦ γράψης μιὰ ἐπιστολὴ μακρὰ μακρὰ καὶ φλύαρη

Ἄν θὰ ξαναβρεθοῦμε

Τὸ ἄμαξι μου περνᾷ ἀπὸ τὸ σπῆτι σου
Νομίζω πῶς διακρίνω τὴ σκιά σου ἀπάνω σ' ἓνα κάντρο
Τὸ ἄμαξι τρέχει γρήγορα μὲς στὴ βροχὴ
Ἄντιο
Ἄπ' τὴν καμπὴ τοῦ δρόμου σὲ βλέπω νὰ κλίνης βιαστικά τὶς περ-
[σιάνες

BRUXELLES 1913.

A. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Vers des couchants en or broyé,
Vers des rivages foudroyés,
Depuis des ans, j'ai navigué.

ΑΠΟ ΤΑ VISAGES DE LA VIE ΤΟΥ VERHAEREN

Στὰ Πελάγη ἀρμενίζουμε τ' Ἄγνωστα.
Χρόνια πᾶν, χρόνια πᾶνε τὴ χώρα
Τῶν γονιῶν μας μὴ αὐγὴ πού ἀπαριάσαμε
Γιατὶ ὁ νοῦς μας διψοῦσε τὴ γνώρα

Τὴν τρανότερη· ἀπ' τ' ἄσπρο σπιτάκι μας
Πού ὡσὰν κύκνος στὸ λόφο ἔλουζόνταν
Τὸν προσήλιο κι ὀλόχλοο, δὲν ἔμεινε
Ὁ ὕπνος μὴδ' ὁ στερνὸς πού ἐχαιρόνταν

Τὴν τρισμακάρη νύχτα, στὴ μνήμη μας.
Κι ἀπὸ τ' ἄλικο γέρομα τὸ βράδυ
Δὲν κινάει τὴ χαρὰ τὴ μικρόχαρη
Τῆς γωνιάς, τῆς μητέρας τὸ χᾶδι

Νὰ ξυπνήσει βαθειά μας ἡ Ἐνάμνηση.
Μὰ ὄνειρόβυθοι ἀκοῦμε στὰ μάκρη
Τὸ τραγοῦδι, κι ἀκράτο ἀπ' τὰ μάτια μας
Ἐναβράει τὸ πικρότατο δάκρυ.

Κι ὅλο πᾶμε, ὅλο πᾶμε πρὸς τ' Ἄγνωστο:
Μᾶς τραβάει τὸ Τραγοῦδι πὸν μοιάζει
Ν' ἀντηγεῖ πλάι μας μιά, καὶ μιά γίνεται
Μακρυνὸν ἀπ' τ' ἀστέρια ὡς νὰ στάζει.

(Στ' ἀφροπούλια τὸ πλοῖο πὸν κυκλώνουνε
Τὸν μεγάλο μας Πόθο ξεγνοῦμε,
Καὶ τοῦ Ὀνειροῦ τὰ ὀλεῦδα πέταλα
Κάποιες νύχτες βουβοὶ τὰ μαδοῦμε.

Κι ἡ τρεμόφτερη Ἐλπίδα ὡσὰν πάλλενκον
Ἐνα μέγα πουλί, λαφιασμένη
Στὶς κορφές φτερακώνει τίς δόλαφριστες
Τῶν κυμάτων, βαθειὰ πληγωμένη.)

Κι ὅλο πᾶμε, ὅλο πᾶμε πρὸς τ' Ἄγνωστο:
Μᾶς τραβάει τὸ Τραγοῦδι, πὸν μοιάζει
Ν' ἀντηγεῖ πλάι μας μιά, καὶ μιά γίνεται
Μακρυνόν, ἀπ' τ' ἀστέρια ὡς νὰ στάζει.

Μὰ στὸ βράχο τὸν ἄσειστο ἀτάραχη
Τοῦ πελάου μπρὸς τὴ μάταια τὴν πάλη,
Αἰθερόηχο τὸν ὀλύμπιο τὸν ὕμνο της
Ἡ πανάραχια ἢ Σειρήνα πὸν ψάλλει,

Ποιὸς θὰ πεῖ, ποιὸς θὰ πεῖ κι ἂν θὰ φτάσουμε,
Ἡ ὅλο, τὸ Ἄσμ' ἂν θ' ἀκοῦμε πὸν μοιάζει
Ν' ἀντηγεῖ πλάι μας μιά, καὶ μιά γίνεται
Μακρυνόν, ἀπ' τ' ἀστέρια ὡς νὰ στάζει;

ΚΛΕΩΝ ΠΑΡΑΣΧΟΣ